

skulde bevises først, at de Krav og Udgifter, der var Tale om, var ganske fantastiske, før det ærede Medlem kan kræve, at der skal være en Mand her i Landet, som skal slaas med Verdensbevægelsen, og at denne Mand skal være Finansministeren.

N. Neergaard: Jeg tror, at hvis Finansministeren vil følge den i og for sig fornøftige og rimelige Praksis, naar der rejses et Udgiftskrav, som nødvendiggør væsentlig forøgede Indtægter, da at gøre Rigsdagen opmærksom paa, at dette vil vi ikke være i Stand til at opfylde med de Indtægter, vi har, der maa skaffes forøgede Indtægter, og vi maa først se at komme til Enighed om, hvilke Indtægter der da skal skaffes for at kunne præstere den forøgede Udgift — hvis Ministeren vil følge denne Praksis, tror jeg, at en saadan Fremgangsmaade i mange Tilfælde vil være i Stand til at virke som en gavnlig Hemske. Thi jeg kan aldeles ikke følge Finansministeren i hans Opfattelse af, at først maa Kravene slaas fast — og Kravene, forsaavidt de ikke er helt vilde og fantastiske, som den højtærede Finansminister sagde, maa man opfylde —, derpaa maa man se at finde de Indtægter, som er nødvendige for at opfylde Kravene. Det Ord: Udgifterne først, Kravene først, kan i hvert Fald kun gælde om de nødvendige Krav. (Afbrydelse). Naturligvis, de nødvendige Krav maa altid være bestemmende for de Indtægter, der skal skaffes, men der er en Række af Krav, der kan være ønskelige, rimelige, men som ikke er nødvendige, og det vil — i hvert Fald naar vi kommer bort fra de Slaraffentider, som vi har oplevet under Krigssituationen i økonomisk Henseende — blive i høj Grad nødvendigt for Staten, som for alle, at sætte Tæring efter Næring. Jeg kan slet ikke følge den højtærede Finansminister i hans lyse Syn paa, at der jo var saa glimrende Udsigter for vore Erhverv, jeg ser ikke disse glimrende Udsigter. Jeg vilde naturligvis ønske, at den højtærede Finansminister havde Ret, men naar jeg betragter vor Handelbalance og vore Arbejdsforhold, ser jeg overmaade mange mørke Skyer i Horisonten, overmaade meget, der er i Stand til at hemme og hindre den gode Udvikling, som Tidsforholdene maaske ellers i mange Maader kunde byde os. I hvert Fald er det sikkert, at vi kommer ikke til at staa i en Verden, hvor det er let at leve og hævde sig for et lille Land som Danmark; vi

skal nok faa at se, at de stegte Duer flyver os ikke ind i Munden, og der vil være ganske alvorlige Vanskeligheder for os i Fremtiden blot ved at hævde den Stilling, vi har, endsigse ved at vinde længere frem.

L. Rasmussen: Jeg synes, at denne Debat ikke kan slutte med de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), og som giver det Indtryk, at det er den sparsommelige Rigsdag, der gaar i Rette med den ødsle Regering. Jeg synes ikke, det bør ske, fordi det ærede Medlem i Finansudvalget ikke en eneste Gang i Vinter har gjort Forsøg paa at reducere en Bevilling, undtagen en Bevilling til Esbjerg Havn, som vi sikkert senere kommer til at give. Det er det eneste, vi har sparet, og det skal vi ud med til næste Aar. Ellers mindes jeg kun, at det ærede Medlem en Gang imellem her i Salen har gjort sig til Talsmand for Sparsommelighed.

Vi kan sige, at der er brugt mange Penge, men at klage her i Danmark kan vi ikke være bekendt. Danmark er et lykkeligt Land, ogsaa i Henseende til, hvorledes vi nu er stillede økonomisk; Danmark er saa lykkeligt, at vi ikke har Lov til at staa overfor Verden og klage og hyle, det er der ikke mindste Grund til. Det er ikke Regeringen, der ødsler, vi har alle været med til at give Pengene ud, og der er givet mange Penge ud. Der er givet mange Penge ud til arbejdsløse; men de skal ogsaa leve, og de har ikke faaet mere end, at enhver af os nødvendig vil dele Kaar med dem, selv om en eller anden finder, at de har faaet for meget. Der er givet mange flere Penge til Sygekasserne, til sociale Formaal i det hele. Jeg skal minde om, at Finansudvalget en Dag var i Vestsjælland for at give Tilskud til Roedyrkerne, for at de skulde dyrke Roer. De tjente glimrende ved den Forretning, men de kunde tjene mere ved at dyrke noget andet, og saa maatte Staten betale. Finansministeren protesterede, men det gjorde det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke. Vi har betalt Mængder af Millioner til Smør- og Flæskeproduktionen, ikke fordi de, der fremstillede Smør og Flæsk, havde daarlige Kaar, men fordi de kunde tjene mere paa anden Maade. Men naar det ærede Medlem har været med i Koret, har været med til at stille Kravene, skal denne Debat ikke slutte, uden at vi siger, at blandt dem, der har Skylden, er det Venstre, der ikke vilde pege paa, hvor